Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 28 липня 2009 року № 30 (298)

ЗВЕРНЕННЯ патріарха Філарета

до українського народу з приводу візиту в Україну Московського патріарха Кирила

Дорогі брати і сестри!
Шановні співвітчизники!

З 27 липня до 5 серпня запланований візит в Україну Московського патріарха Кирила – глави Російської Православної Церкви. Що означає для нас цей візит?

У Московського патріарха в Україні є паства, яка визнає його своїм духовним пастирем. І ми шануємо право Російського патріарха молитися разом з паствою, проповіддю та спілкуванням настановляти її у християнських чеснотах. Адже конституційне право на свободу совісті й віросповідання, рівність усіх конфесій перед державним законом – важливі здобутки української демократії, які всі ми маємо поважати і відстоювати.

Але чи тільки пастирський характер, попри офіційні заяви,носитиме цей візит? На жаль – ні, не тільки пастирський. Разом з церковними справами Російський патріарх буде прагнути облаштувати і справи політичні. Бо хоча на патріаршому престолі Москви владика Кирил перебуває лише півроку, насправді саме він як керівник Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського патріархату протягом останніх майже двадцяти років значною мірою провадив політику РПЦ щодо України. Саме на ньому лежить велика частина відповідальності за розділення Української Церкви у 1992 р. і за те, що воно триває й досі. Він несе відповідальність за використання структур Московського патріархату в Україні як знаряддя російської державної політики.

Закінчення на 3-й стор.

ДЕРЖАВА І ЦЕРКВА

Помісна Православна Церква – справа всього суспільства

Президент Віктор Ющенко вважає справою історичної ваги створення в Україні єдиної Помісної Православної Церкви. Про це він сказав у своєму привітанні з нагоди Дня хрещення Київської Руси.

"Я вірю, що великою історичною правдою і справедливістю для України стане утвердження єдиної Помісної Православної Церкви. Це – не абстрактне питання. Це – справа єдності нашого духовного життя і всього суспільства. Це – рідний дім для всіх православних християн України", – сказав Ющенко.

При цьому Президент підкреслив, що держава не втручається у церковні питання, "але держава, яка дорожить єдністю свого народу, не може стояти осторонь". "На продовження і розвиток діалогу сподіваємося під час пастирського візиту в Україну патріарха Московського Кирила. Упевнений, що шлях до мети ми пройдемо з гідністю і твердою вірою", – зазначив Президент.

Він також висловив вдячність від імені держави Предстоятелям Українських Церков візантійської традиції: патріархові Київському і всієї Руси-України Філарету, митрополитові Київському (УПЦ МП) Володимиру, митрополитові Мефодію (УАПЦ), Главі УГКЦ кардиналові Любомиру Гузару. "Я дякую їм за архіпастирську мудрість, міжконфесійний мир і злагоду в нашому суспільстві", – сказав Ющенко.

"Вітаю зі святом усіх українських християн і, безумовно, всіх громадян України, незалежно від релігії, конфесії чи переконань", – зазначив він.

З сайту УПЦ КП

Спливає 18 рік, як українці мають політичну незалежність та власну державу. Проте досі не вирішено питання духовного унезалежнення, яке є не менш важливим. Маю на увазі становище в українському православ'ї, оскільки переважна більшість українців належить саме до нього. Те, що представники однієї нації ходять до православних церков різних конфесій, є неприйнятним для всіх, хто хоч трохи переймається майбутнім України. Сьогодні гостро постає питання про об'єднання усіх православних українців у єдину помісну Українську Православну Церкву з Патріархатом у місті Києві та її канонізацію Вселенським Патріархатом. Зазначу, що наші предки вже мали канонічну помісну Київську митрополію, яка проіснувала з часу її створення князем Володимиром у 988 році, майже 700 років. Наприкінці XVII століття помісна Київська митрополія була втрачена, зрештою, як втрачена і держава загалом. З низкою запитань звертаюсь до Предстоятеля однієї з існуючих сьогодні православних конфесій – Патріарха Київського та всієї Руси-України Філарета.

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

Час об'єднуватись настав!

Інтерв'ю з Предстоятелем УПЦ КП Патріархом Київським та всієї Руси-України Філаретом

– Вітаю Вас, Святійший Патріарше! Чи можливе сьогодні об'єднання всіх православних українців у єдину помісну Українську Православну Церкву? Назвіть, будь ласка, шляхи об'єднання та створення помісної церкви.

– Вважаю, що об'єднання не лише можливе, а й повинне бути. Українській незалежній державі потрібна єдина незалежна церква. Переважна більшість українців об'єднання бажає. Інша справа – саме духовенство. В Україні наразі існує три православні конфесії. Дві з них, УПЦ КП та УАПЦ, підтримують створення єдиної помісної церкви. Третя, УПЦ МП – проти. Шлях об'єднання є наступним: по-перше, тверде бажання українців. По-друге, зміна позиції духовенства УПЦ МП. По-третє, рішення Синоду РПЦ, хоча головними є перші два. Канонічною підставою для створення помісної церкви є 34-е Апостольське правило. Воно говорить, що кожен народ повинен мати свого першого єпископа, тобто Патріарха. Інша підстава – існування незалежної Української держави. Греція, Болгарія, Румунія, Сербія, Грузія та інші православні країни мають помісні православні церкви. Чому Україна досі не має?

– Чому не бажає об'єднання у єдину помісну церкву духовенство УПЦ МП? Чи є всередині УПЦ МП представники, які є прихильниками об'єднання?

– Тому, що то є не українська, а російська церква. Точніше, її філія. Вони прагнуть й надалі залишатись у підпорядкуванні РПЦ та її Патріарха, тобто свого сюзерена, при цьому служачи саме його інтересам, а не інтересам України та українців.

Патріарх Філарет

Закінчення на 5-й стор.

ДЕНЬ ХРЕЩЕННЯ КИЇВСЬКОЇ РУСИ-УКРАЇНИ

27-28 липня 2009 р., у день пам'яті святого рівноапостольного великого князя Київського Володимира, Українська Церква відзначає річницю Хрещення Київської Руси-України.

З цієї нагоди у Володимирському патріаршому кафедральному соборі (бульв. Шевченка, 20), відбулися урочисті богослужіння, які очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України ФІЛАРЕТ у співслужінні єпископату і духовенства Київського Патріархату.

АКТУАЛЬНО

Заява Конгресу Українських Націоналістів

Впродовж останніх 25 років світове єврейство намагається засудити українця за походженням Івана Дем'янюка за злочини, котрі не мають документального підтвердження.

Судове засідання над Іваном Дем'янюком було розпочато ще в 1988 році в Ізраїлі. Тоді його засудили до смертної кари – як охоронця концтабору Треблінка, звинувативши у смерті багатьох євреїв та в катуванні в'язнів. Проте в 1993 році вирок було скасовано у зв'язку з недоведеністю звинувачень.

Через 21 рік зацікавлені особи знову розпочали судове засідання над Іваном Дем'янюком – вже в Німеччині, і за тими ж звинуваченнями.

Конгрес Українських Націоналістів розцінює дану судову справу як намагання дискредитувати українську націю, звинувативши її в колаборантстві.

Проте історичні факти свідчать, що саме Україна під час Другої світової Війни понесла найбільші людські та матеріальні втрати.

Коли український народ чинив відчайдушний опір окупантам, радянські керівники та їхні родини масово тікали за Урал.

Архівні документи та свідчення осіб, які пройшли німецькі концтабори, підтверджують, що в масових вбивствах брали участь також євреї, котрі перебували на службі в фашистській поліції. Проте ми не знаємо жодної судової справи проти цих осіб.

Щодо дій колишнього КДБ, причетного до фальшування матеріалів, спрямованих проти Івана Дем'янюка, то варто звернути увагу на те, що саме Радянський Союз сприяв зміцненню фашистської Німеччини через укладання 11 листопада 1938 року в Москві Генеральної угоди про співробітництво, взаємодопомогу, спільну діяльність між Головним управлінням державної безпеки НКВС СРСР і Головним управлінням безпеки Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини (Гестапо) за підписами Л. Берії та бригаденфюрера СС Г. Мюллера.

І саме на підставі документальних фактів, Парламентська асамблея ОБСЄ у своїй резолюції прирівняла комуністичний тоталітарний режим до нацизму. Автори резолюції зазначили, що в XX столітті європейські країни найбільше потерпіли від комуністичного та нацистського режимів, які несли з собою геноцид і злочини проти людства.

Тому сьогодні не варто за сфабрикованими фактами займатися судовою справою Івана Дем'янюка, а потрібно приступити до суду над винуватцями злочинів комуністичного режиму, котрий знищив десятки мільйонів громадян, серед яких найбільше українців.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Міністерства закордонних справ України з вимогою надати допомогу і стати на захист українця Івана Дем'янюка, якого намагаються безпідставно звинуватити у масових вбивствах євреїв у часи Другої світової Війни.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

БОГ І НАФТА

До України приїжджає бізнесовий партнер Саддама

Павло МОВЧАЛИВИЙ

Ажіотаж довкола візиту в Україну Патріарха Російської православної церкви Кирила (Гундяєва) закономірно збуджує інтерес українського суспільства до особи вищого церковного ієрарха Росії. Тому ми спробуємо задовольнити цікавість наших співвітчизників, спираючись на інформацію засобів масової інформації Російської Федерації.

Як свідчать російські мас-медіа, в квітні 2004 року ООН почала розслідування порушень, скоєних під час реалізації програми "Нафта в обмін на продовольство". Ця програма ООН була створена для того, щоб міжнародні санкції, введені проти тодішнього режиму Саддама Хусейна, не завдали збитків населенню Іраку. Однак реалізація цієї програми призвела до одного з найбільших скандалів в історії Організації Об'єднаних Націй.

В ході проведеного розслідування виявилося, що за час дії програми тодішній глава Іраку, кривавий диктатор Саддам Хусейн, за допомогою хабарів та незаконного експорту нафти присвоїв близько 10 млрд. доларів. У цьому йому допомагали бізнесові та політичні структури з 50 країн світу, в тому числі й Росії. Серед представників Російської Федерації в скандалі засвітилися практично всі нафтові компанії, зокрема ЛУКОЙЛ, ЮКОС, "Сургутнєфтєгаз" і "Сібнєфть". Однак як здивувалися слідчі, коли серед фігурантів скандалу, які отримували від Хусейна нафтові хабарі за політичну підтримку на міжнародній арені, опинилася Російська православна церква і глава її зовнішньополітичного відомства митрополит Смоленський та Калінінградський Кирило (Гундяєв).

Виявилося, що Московська патріархія була співвласником заснованого в 1990 році акціонерного товариства "Міжнародне економічне співробітництво". АТ "МЕС" протягом кількох років виконувало доручення уряду Росії з експорту нафти для фінансування федеральних програм. З 1996 року АТ "МЕС" в числі інших російських компаній брало участь в реалізації (зокрема й контрабанді) іракської нафти в рамках програми ООН "Нафта в обмін на продовольство". Російська православна церква отримала від Хусейна 5 мільйонів барелів контрабандної нафти для реалізації на чорному ринку. Виникає запитання, за що Хусейн давав такий щедрий хабар РПЦ?

Можливо, як заявив тодішній представник відділу зовнішніх зв'язків Московської патріархії Всеволод Чаплін, за "солідарність нашої церкви з народом Іраку, яка проявлялася в формі заяв церковного священноначальства і візитів наших делегацій в цю країну".

Справді, напередодні американсько-іракської війни Ірак відвідала делегація Російської православної церкви на чолі з главою Відділу зовнішніх церковних звязків Московського Патріархату митрополитом Смоленським і Калінінградським Кирилом (Гундяєвим). Митрополит Кирило тоді передав послання тодішнього Патріарха Московського Алексія II президенту Саддаму Хусейну. Також 1 квітня митрополит Кирило від імені Російської православної церкви закликав до "негайного зняття санкцій та економічної блокади з Ираку".

Активні та узгоджені дії керівництва Російської Федерації та Московської патріархії на міжнародній арені з підтримки злочинного режиму Саддама Хусейна не могли не привернути увагу світової громадськості. Члени сенатської комісії США, які паралельно з ООН проводили власне розслідування афери з програмою "Нафта в обмін на продовольство", висловили переконання про головну роль Росії в незаконних оборудках з іракською нафтою. Наголошувалося, що ця роль була злочинною: продаючи нафту російським компаніям, Саддам купляв прихильність російських чиновників, зокрема і в Раді безпеки ООН.

"Росія очолювала список країн, підтримки яких домагався режим Хусейна в Раді безпеки ООН. В результаті режим Хусейна виділив нафтові ваучери окремим російським особам, політичним партіям та іншим структурам за їхні добрі відносини з Іраком та підтримку ними скасування санкцій", – пояснювали сенатори. Після такої заяви стають зрозумілими мотиви, якими керувався в своїх діях тодішній глава Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського Патріархату митрополит Смоленський і Калінінградський Кирил (Гундяєв) – нинішній Патріарх Кирило, закликаючи міжнародне співтовариство перейнятися долею іракського народу, який не є ані "братнім слов'янським народом", ані "канонічно православним".

Адже відомо, що Ірак – це ісламська країна. Майже всі його жителі є мусульманами. Православних в Іраку небагато, декілька тисяч чоловік. Служба в нечисленних храмах проводиться на древній ассірійській мові. Є в Іраці ще представники Вірменської Церкви, а також такі специфічні послідовники християнства, як халдеї, ассіро-католики, несторіани. Вони такі ж чужі для російського православ'я, як буддизм чи індуїзм.

Однак вести бізнес із Саддамом Хусейном було вкрай вигідно для світських та церковних спекулянтів, оскільки він реалізовував іракську нафту за значно нижчими за ринкові цінами. Це давало можливість компаніям-партнерам вигідно перепродувати її. Знайдено документи, які показують, що ці компанії повертали особисто Хусейну до 10% від прибутків, отриманих за рахунок операцій з іракською нафтою. Хусейн не купляв за ці гроші продовольство для іракців, а ховав їх собі в іноземних банках. Тому дитяча смертність в Іраку за часи партнерства президента Хусейна і митрополита Кирила подвоїлася.

Таким чином, перш ніж стати Патріархом Російської православної церкви, митрополит Смоленський і Калінінградський Кирил (Гундяєв) засвітився як фігурант крупного міжнародного скандалу з контрабанди іракської нафти. Погодьтеся, дуже сумнівна репутація для людини, яка приїжджає в Україну з т.зв. "пастирським" візитом.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09	Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62	Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95	Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63	Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17	Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
			Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
						Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ
патріарха Філарета
до українського народу з приводу візиту в Україну Московського патріарха Кирила

І зараз виступи й заяви патріарха Кирила щодо України переконують – він їде до нас не тільки для того, щоб служити і молитися. Він їде продовжувати ту справу, яку звершував два останніх десятиліття. Він їде пропагувати політичний проект інтеграції України в Росію, пропагувати повернення до тієї єдності під владою Кремля, якої, з благословення Божого і з волі народу, Україна позбулася у 1991 році.

В устах патріарха Кирила, як і в устах багатьох російських політиків, цей політичний проект може носити різні назви: "Свята Русь – Росія, Україна і Білорусь", "історична Русь", "східнослов'янська цивілізація", "єдність православних народів". Але під різними назвами криється одна сутність – позбавлення України її незалежності.

"Не вважайте мене іноземцем", – з посмішкою пропонує Московський патріарх Україні, ніби його і наша держави – одне ціле. Але доти, доки він не буде мати українського громадянства – він буде іноземцем. І це не образа для нього – це констатація факту. Бо Україна не є ані частиною Росії, ані "канонічною територією" Російської Церкви.

На підставі Апостольських правил та інших церковних канонів, історичних прецедентів та традицій Церкви кожен православний народ, що має політичну незалежність і власну державу, має право на свою Помісну, тобто автокефальну, адміністративно незалежну Церкву. Сама Російська Церква є і Помісною, і автокефальною, проте вперто не визнає права на такий статус за Церквою Українською, хоча християнство прийшло в землі нинішньої Росії з Києва, а не навпаки. Ми бачимо, що автокефалію мають навіть ті Церкви, які несуть своє служіння серед народів, що переважно належать до інших конфесій чи навіть релігій. Прикладом цього є древні Патріархати Сходу й порівняно молоді Церкви у Польщі, Чехії, Словаччині, Албанії.

Більшість жителів України сповідують православ'я, а сама вона стала незалежною державою. Тому Українська Православна Церква в 1990–1991 рр. на своїх Соборах визнала, що вона має повне право й підстави бути автокефальною, тобто незалежною у своєму церковному устрої. Але Московський патріархат неухильно відмовляє Українській Церкві у цьому праві. Він погоджується на самоуправління, автономію чи іншу форму устрою УПЦ – але тільки і виключно під владною зверхністю Російської Церкви.

Саме тому нашу Церкву – Київський патріархат, який не підлягає церковній владі у Москві, – там оголосили "неправильною". Саме тому Московський патріархат вживає всіх можливих заходів з метою підтримувати навколо нашої Церкви штучну зовнішню ізоляцію, лякаючи всіх "розколом" і "анафемами". Саме тому керівництво Російської Церкви відмовляється від будь-яких переговорів з нашою Церквою, хоча ми завжди відкриті до чесного і конструктивного діалогу.

Слід звернути увагу на те, що і за часів СРСР, і зараз кількість православних парафій в Україні і в Росії майже тотожна. Тобто, якщо Московський патріархат визнає незалежну Українську Церкву, то він втратить майже половину своєї структури.

У Москві ніколи не приховували того факту, що єдність адміністративної структури РПЦ на території колишнього СРСР там розглядають як важіль політичного впливу на пострадянський простір, у тому числі – на Україну. Важіль, який використовується з однією метою – повернути втрачену Кремлем у 1991 р. владу над нашим народом. Важіль, який дозволить втілити середньовічну теорію про "Москву – Третій Рим" – духовний і, що головне, політичний центр для всіх слов'ян і всіх православних.

Тому для Москви так важливо за будь-яку ціну і будь-якими методами зберігати владу Московського патріархату над Україною. Як бачимо, це бажання продиктоване не церковними, а суто політичними мотивами.

Хочу підкреслити – ми не пропагуємо ненависті до росіян чи Російської держави, як нам це закидають опоненти. Ми лише критично ставимося до дій нинішньої російської політичної і церковної влади, що прагне позбавити Україну незалежності. Український і російський народи ми вважаємо братніми народами, які повинні жити в мирі, як добрі сусіди. Ми маємо багато спільних сторінок історії, ми є носіями схожих мов і близьких культур. Між нами не повинно бути ворожнечі й протистояння.

Але ми – різні народи. Різні, як різними є дорослі брати, що хоч і належать до однієї родини, але прагнуть мати кожен свою сім'ю і будувати своє життя згідно з власним світоглядом.

Всім час нарешті усвідомити: Україна – не Росія!

Можливо, це не подобається російським політикам чи церковним діячам, але це – беззаперечний факт. Проте, на жаль, у ставленні до України вони часто поводять себе, як ревнива мати, яка ніяк не може відпустити з-під своєї опіки дорослого сина. Яка не дає йому одружитися, збудувати власну сім'ю. Яка ревниво руйнує його взаємовідносини з дружиною, бо вважає її своєю суперницею у боротьбі за синівський послух. Яка на кожен прояв самостійности відповідає докорами: "Я тебе виростила, а ти мене не слухаєш, хочеш полишити!" Будь-який досвідчений психолог скаже, що така ревнива мати думає, що вона керується благими намірами, але насправді отруює власне життя і калічить життя сина. Росії час позбутися комплексу "ревнивої матері".

Нас століттями вважали "молодшим братом". Але ми – не "молодший брат", ніколи ним не були і ніколи ним не станемо. З милості Божої волею народу ми маємо незалежну Державу – те, чого не мали від часів падіння княжого Києва, що через чвари й розбрат не змогли зберегти за Гетьманщини і в роки революцій. Наша державна Незалежність була проголошена 24 серпня 1991 року, а 1 грудня 1991 року вона була затверджена на Всеукраїнському референдумі 92 відсотками голосів. І хоча й зараз у нашому українському домі багато чого ще не до ладу, але бути хазяїном у своїй господі завжди краще, ніж жити у приймах або бути наймитом на чужій праці.

Братньому російському народові, його політичним і церковним провідникам час визнати це. Час визнати наше право незалежно будувати власне майбутнє – як державне, так і церковне. Добросусідське, взаємокорисне, але – незалежне.

Нам відомо, що всі ці думки і побажання українські громадські діячі письмово й усно хочуть донести до глави РПЦ. Вони хочуть висловити свій протест проти політичних планів керівництва Російської Церкви. Україна – демократична держава, тому громадськість має повне право зробити це у дозволених законом формах. Але, маючи достовірну інформацію про підготовку проросійськими силами і навіть спецслужбами силових провокацій, ми наполегливо закликаємо учасників акцій протесту зберігати витримку, пам'ятати про свою християнську відповідальність, поводитись у межах дозволеного законом, у жодному разі не застосовувати силу і не піддаватися на провокації. Вже зараз навколо візиту патріарха Кирила певні російські ЗМІ прагнуть розгорнути чергову антиукраїнську істерію. Ми не можемо вплинути на совість її організаторів, але закликаємо всіх українських патріотів не давати приводу для звинувачень. Як християни і гостинні господарі, ми повинні виявити належну стриманість навіть перед нировлививи гостями.

Київський патріархат не братиме участі в акціях протесту. Як Церква ми молитвою і богослужінням 27 і 28 липня відзначимо 1021-шу річницю Хрещення Київської Руси-України і свято рівноапостольного князя Київського Володимира Хрестителя. Ми будемо просити Бога благословити Українську землю, народ і державу миром, єдністю, духовним і суспільним процвітанням. Ми будемо молитися про подолання розділення Української Церкви. Ми будемо молитися за патріарха Кирила, щоб Господь схилив його серце до пошуку справжнього порозуміння між Російською і Українською Церквами. Ми будемо молитися про мир і добросусідство між Україною і Росією. Ми закликаємо до цієї молитви всю нашу паству і всіх православних християн України.

З метою пошуку конструктивних шляхів подолання церковного розділення і утворення в Україні єдиної Помісної Православної Церкви, цим Зверненням ми ще раз публічно сповіщаємо про нашу готовність в часі візиту патріарха Кирила провести зустріч або на рівні Предстоятелів наших Церков, або на рівні повноважних делегацій. Під час цієї зустрічі ми хочемо передати керівництву РПЦ наші письмові пропозиції щодо шляхів подолання існуючих протиріч. В разі, якщо до початку візиту до нас не надійде підтвердження можливості такої зустрічі, ми спрямуємо свої пропозиції у формі відкритого звернення у ЗМІ.

Ми віримо, що правда і християнська любов здатні подолати всі перешкоди. Бо не у силі Бог, а в правді. Бо Він є Любов.

Закликаю на всіх вас Боже благословення!

Від імені УПЦ Київського Патріархату
ФІЛАРЕТ,
Патріарх Київський і всієї Руси-України

Релігійні лідери застерігають
Патріарха Кирила від політичних заяв

Релігійні лідери висловлюються за незалежність українського Православ'я та застерігають Патріарха КИРИЛА від політичних заяв.

Про це йдеться у заявах Предстоятеля Української православної церкви Київського патріархату, Патріарха Київського і всієї Руси-України ФІЛАРЕТА (ДЕНИСЕНКА), Митрополита УАПЦ МЕФОДІЯ та глави Української Греко-католицької церкви, верховного архієпископа, кардинала Любомира ГУЗАРА з нагоди візиту в Україну глави РПЦ Патріарха КИРИЛА.

Предстоятель Української автокефальної православної церкви, Митрополит МЕФОДІЙ (КУДРЯКОВ), звертаючись до пастви та духовенства, закликав їх "з розумінням та толерантністю поставитися до високого церковного гостя, який подорожуватиме Україною". Митрополит МЕФОДІЙ також висловив очікування, які покладає на візит Московського Патріарха. "Ми молимося, аби ця проща до святої київської землі стала для нового Предстоятеля Руської Церкви точкою відліку для вироблення нової – вільної від ідеологічних стереотипів – позиції Московського патріархату стосовно українського церковного питання", – йдеться у заяві Предстоятеля УАПЦ.

Митрополит МЕФОДІЙ у заяві також визначив своє бачення можливості подолання розколу між християнами України, зазначивши, що Патріарх Московський під час візиту в Україну також зможе переконатися в тому, що "єдиним реальним шляхом подолання розколу є повноцінний міжюрисдикційний діалог та створення в Україні єдиної помісної Православної Церкви".

Зазначивши, що "повна канонічна незалежність – це не розділення православних народів України та Росії, а навпаки, оптимальний спосіб об'єднання усіх православних християн України довкола спільної Євхаристійної Чаші", Предстоятель УАПЦ закликав РПЦ та російське суспільство в цілому "до діалогу та поваги до нашого культурного, церковного та державного суверенітету". Як відзначив Митрополит, УАПЦ "з належною пошаною ставиться до УПЦ під омофором Блаженнішого Митрополита ВОЛОДИМИРА" і "поважає бажання та право священноначалія та вірних цієї Церкви запросити до України Святішого Патріарха Московського та розділити з ним радість молитви та спілкування".

Глава УГКЦ, кардинал ЛЮБОМИР (ГУЗАР), коментуючи візит в Україну Патріарха Московського і всієї Русі КИРИЛА, зазначив: "Він приїжджає до віруючих, які йому доручені, і це дуже природно. Українська Православна Церква під керівництвом Блаженнішого Митрополита ВОЛОДИМИРА радіє його приїзду. Вони з ним тісно пов'язані. Він – Предстоятель, Патріарх, і це радісний момент для віруючих цієї Церкви. Але ми повинні запитати себе: він приїжджає відвідати Україну чи відвідати своїх віруючих?".

За словами Патріарха ЛЮБОМИРА, "ми радіємо за наших братів, членів УПЦ (МП), що їх відвідує їх Глава, але мене особисто або нашу церкву такий візит мало торкається. Якщо хтось хоче піти, послухати його, помолитися з ним, у мене немає для наших віруючих жодних застережень. Сам візит – нормальна церковна практика".

На думку кардинала ЛЮБОМИРА, небезпека полягає в тому, що Українська Православна Церква може стати знаряддям, за допомогою якого Росія хотіла б не допустити повної самостійності України. "Не є таємницею те, що Росія хоче зберегти Україну під своїм впливом, що вона не погоджується з нашими прагненнями як держави і як народу. Адже ми, як я це бачу, прагнемо бути хорошими сусідами, співпрацювати, поважати один одного, але як партнери – не як частина Росії, а як незалежна Українська держава, що має такого сусіда як Російська держава, з якою торгує, обмінюється інтелектуальними й іншими дарами, але при цьому зберігає свою ідентичність. Якщо Церква, не дай Боже, стане засобом утримання України як частини Російської держави, то це дуже небезпечна гра. На мій погляд, Церква не повинна цього робити. Церква в Україні повинна бути українською, хоча вона й співпрацює з Московським Патріархатом".

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Хижий вовк чи добрий пастир?

Олесь ВАХНІЙ

Очікування відвідин України Московським Патріярхом Кирилом (Гундяєвим) помітно активізувало і без того безугавно мусовану українськими ЗМІ тему стану справ в українських церквах загалом і православ'я зокрема. Актуальність цих питань дійсно не є надуманою й штучною. Кількамільйонна паства вірних УПЦ МП є відчутно активною в суспільному житті України, а її канонічна підпорядкованість та багатогранна залежність від Російської Православної Церкви є вагомим чинником у справі формування сприйняття громадськістю суспільних явищ. Не є байдужим (проте це виключно з політичних причин) для нинішнього президентського оточення і питання готовности УПЦ МП до дискусій з іншими православними і неправославними церквами, котре також є залежним від згоди або заперечення Московської Патріярхії. Остання, до речі, неодноразово на міжнародних конференціях та симпозіумах агресивно демонструвала віру у власну непомильність і єдиноправильність. Формально згаданий візит аргументують прагненням патріярха Кирила "відвідати паству", проте навіть поверхово посвячені в "закулісну кухню" діяльности РПЦ здогадуються про справжні, приховані від загалу й старанно утаємничувані причини відвідин. Нинішня реальність є дійсно неприємною для чільників РПЦ, оскільки УПЦ МП, хоч і вкрай повільно, проте щораз упевненіше віддаляється від формальної "церкви-матері". Доречними будуть згадки про схвалене Синодом УПЦ МП рішення, згідно з яким жодна хресна хода "не може проходити під політичними гаслами або бути присвячена подіям політичного життя", та визнання (і це напрекір вимогам московських чинників) подій 1932–33 рр. актом цілеспрямованого геноциду українського народу. Схвальну оцінку патріотично налаштованої громадськости отримало й рішення Синоду УПЦ МП про засудження діяльности відверто антиукраїнськи налаштованого Союзу православних братств України та пропагованих цим середовищем ідей. Показовим у справі готовности до конструктивного діалогу є й виступ представника УПЦ МП на "круглому столі" церков – спадкоємиць Володимирового хрещення, котрий відбувся 17 липня нинішнього року в Києві.

Попри запевнення патріяршої канцелярії у виключно пастирському візиті, відвідини Кирилом України є нічим іншим, як спробою вплинути на вірних УПЦ МП й клир, оскільки довгий час практиковані методи і форми впливу на патріярха УПЦ МП Володимира (Сабодана) не завжди досягають бажаного результату. Згідно з оприлюдненою (переважно в приватних розмовах) наближеними до патріярха Кирила інформацією, політика поступової суверенізації й курс на (нехай і не найближчим часом) здобуття узгодженої з церковними канонами автокефалії УПЦ МП викликає в Москві небезпідставне занепокоєння. Формальною підставою задля усунення (до речі, не обов'язково терміново-блискавичного) Сабодана може бути його нинішній стан здоров'я. Принаймні таку думку впродовж кількох останніх місяців намагаються нав'язати не лише його найближчому оточенню.

Багатовікові богословські дискусії ієрархів майже всіх конфесій врешті узгодили ту істину, згідно з якою помісна Церква є утворенням, котре існувало впродовж всієї історії християнства, починаючи з першої апостольської громади й закінчуючи величезними церковними структурами, які охоплюють континенти, країни й людей, що належать до різних народів й розмовляють різними мовами. Характерною рисою помісної церкви є її чинне втілення духу Церкви Вселенської у конкретному місці й у конкретний час. Попри те, історія вже закарбувала приклади, коли церковні ієрархи іноді під загрозою фізичного тиску, іноді піддаючись гріховній спокусі поєднати церковну владу зі світською, а нерідко (і визнання цього факту сприяє лише очищенню і зміцненню церкви) й з причини грошолюбства (на щастя, не всіх, а лише окремих), ставала знаряддям реалізації політики світської влади. Задовго до постання в 1929 р. держави Ватикан римокатолицька церква спромоглася подолати цю тенденцію. Саме критичне самоочищення й рух у напрямку самовдосконалення зробив її найвпливовішою не лише в християнському світі.

Московські попи: Господнім словом і пістолетом можна зробити значно більше, ніж Господнім словом.

Інституція, котра понад усе земне цінує традицію, не може (і не повинна) підлаштовуватись під швидкоплинні політичні конфігурації. Коли йдеться про сповідувані церквою духовні вартості, світським категоріям не повинно бути місця, оскільки вони (духовні вартості) не можуть бути навіть предметом дискусій. Нинішня майже всебічна залежність ієрархії РПЦ від кремлівських чільників – загальновідома. Ця церква є живим прикладом того, як духівництво (на щастя, не все, проте значний відсоток), замість того, аби кликати до порятунку душ вірних, запопадливо втілює в життя вимоги світської влади. Її історія починається з того часу, коли московський цар підкупом і загрозою насилля змусив вселенського Патріярха рукопокласти московського митрополита на патріярха. Довгий час (від початку XVIII століття до 1917-го року) РПЦ очолював не патріярх, а спеціально створений й суворо контрольований царем (котрий фактично нею й керував) Священний Синод. Майже двохсотлітнє порушення церковних канонів чомусь не стало причиною взяття під сумнів канонічности всіх тогочасних постанов клиру. До речі, хіба цей факт не є вагомим закидом у бік РПЦ, чільники якої нерідко ухиляються від дискусій з УПЦ КП, посилаючись на її неканонічність? Не люблять згадувати в Москві й реальної причини, котра змусила атеїста Сталіна в 1943 р. скликати кількох митрополитів й в ультимативній формі змусити їх обрати одного з них патріярхом. (Бажаючих детальніше довідатись про цей процес відсилаю до праць Івана Біласа). З часом РПЦ перетворилася у знаряддя реалізації вимог чільників КПРС. Достатньо переглянути підшивки друкованих РПЦ нібито "релігійних журналів та часописів" 60–70-х років минулого століття. Перші сторінки завжди починались славленням "мирних ініціятив радянського керівництва". Не погребували в патріяршій канцелярії РПЦ й згодою на привласнення майна УГКЦ, котре дісталось внаслідок зорганізованого НКВД у 1946 р. псевдооб'єднавчого псевдособору. За часів панування тоталітарного комунізму значний відсоток майбутніх клириків ще в часі вступу до духовних семінарій змушені були давати працівникам КДБ письмову згоду на співпрацю. Нинішні демократичні процеси, котрі після зникнення Радянського Союзу не оминули і Росію, на жаль, суттєво стану справ так і не змінили. Участь Московського патріярха у зустрічах з російською громадськістю нинішніх російських президента та прем'єра, подібно як і супровід їх у часі офіційних візитів за кордон, засвідчує, що РПЦ продовжує залишатись знаряддям реалізації планів кремлівської камарильї.

Об'єктивні причини примушували УПЦ МП від самих початків свого постання спілкуватись мовою накинутих ззовні заготовок й успадкованих від Москви усталених схем і упереджених стереотипів. Нарешті її ієрархи наважились і на власну думку та інакші, аніж у Москві, трактування окремих подій та суспільних явищ. І нехай ці кроки є поки що несміливими й викликають навіть страх і оглядання в чільників УПЦ МП, проте сам факт їхнього постання є свідченням з'яви в середовищі ієрархії УПЦ МП осіб, не позбавлених здорового глузду та нехай і повільного, проте впевненого просування на шляху до її цілковитого усамостійнення.

Поза сумнівом, що єдність є Божою справою, котрій необхідно сприяти. Проте політичним середовищам, котрі галасують про потребу постання в Україні Єдиної помісної православної церкви, варто пам'ятати, що надмірне зациклення й зосередження виключно на Московській або Константинопольській еклезіології є приреченим. Дозволю собі процитувати з цього приводу думку архієпископа УАПЦ Ігоря Ісіченка: "Утопічні ідеї створення єдиної церковної структури з непримиренних супротивників, що оперують цілком відмінними культурними кодами, можуть народитися лише в непоправно авторитарній чиновницькій свідомості, звиклій до ленінського визначення народу як "коліщаток і гвинтиків єдиного механізму, яким керує вождь". Закликам до об'єднання (котре жодним чином не повинно бути механічним) існуючих в Україні православних церков повинна передувати копітка праця на ниві пошуку спільних бачень. Процес швидкого пошуку спільного виходу з посталої кризи під сучасну пору й у сучасних обставинах виглядає нереальним, тож почуття обов'язку супроти ближніх і Батьківщини зобов'язують небайдужих до долі України до подальшої праці з ієрархією, клиром і вірними УПЦ МП. Прикро, проте здорового глузду українським ура-патріотам в цій справі чомусь бракує.

Поразка Росії в "холодній війні" й розпад Радянського Союзу дечому таки навчили російських чільників. Практика брутальних погроз й залякування решти світу поступилися цинічному шантажу й (поки що, і це на щастя) ще не витонченій дипломатії. Сумніватись в астрономічно далеких від декларованих причинах відвідин патріярхом Кирилом України не доводиться. Залишається сподіватись лише на перемогу ще слабких паростків здорового глузду в середовищі УПЦ МП.

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

Час об'єднуватись настав!

Закінчення Поч. на 1-й стор.

Хочу повідомити про те, що в 1992 році на Архієрейському Соборі РПЦ було піднято питання про помісну церкву в Україні. Остаточно вирішити це питання повинні були на наступному Соборі РПЦ, який мав відбутися в 1995 році. Але так і не відбувся. Його було скасовано. Натомість змінено Статут РПЦ, де внесено зміну саме у питання скликання соборів. Проти того, як було раніш, тобто проведення соборів як мінімум раз на п'ять років, введено нову норму – проведення Собору лише у разі необхідності. Як мені особисто здається, це було зроблено саме через українське питання, потреба у вирішенні якого відчувається в Україні дедалі гостріше. В 2008 році, після смерті Алексія II, Собор РПЦ відбувся. Але цього разу українське питання навіть не вноситься у порядок денний. І це красномовно засвідчує теперішню позицію РПЦ щодо України, яку можна охарактеризувати словами "не пущать!". Проте я чітко знаю, що всередині УПЦ МП визріває розуміння необхідности отримання більшої автономії від РПЦ. Відцентрові процеси йдуть, які, зрештою, й принесуть розуміння щодо об'єднання у єдину помісну церкву. Зрештою ті парафіяни та духовенство УПЦ МП, які категорично відмовляться об'єднуватись, а це здебільшого етнічні росіяни, можуть створити таку собі РПЦ в Україні, не заважаючи іншим парафіянам, українцям, піти на об'єднання.

– Як отримати канонізацію помісної Української Православної Церкви?

– Канонізації як такої не потрібно. Потрібне визнання Константинополя, тобто Вселенського Патріарха, який зайняв чітку позицію – буде у вас єдність, буде визнання. Тобто справа за нами, панове українці!

– Якою може бути роль Української держави в об'єднавчому процесі?

– Роль держави дуже важлива. Це може бути сприяння або несприяння. Хочу зазначити, що всі наші президенти, починаючи з часу проголошення незалежности, сприяли створенню помісної церкви. Але більше за всіх у цьому питанні відчувається підтримка Президента Ющенка. Це численні листи та делегації до Константинополя, звернення до РПЦ та УПЦ МП тощо. Проте найголовніше – це особиста його зустріч з Вселенським Патріархом Варфоломієм, яка відбулась минулого року. Вважаю це надзвичайно великим кроком вперед у вирішенні питання українського православ'я. Також Президент Ющенко всіляко сприяє розвитку нашої конфесії, УПЦ КП. За усе це, користуючись нагодою, зі шпальт вашої газети хочу висловити Віктору Андрійовичу щиру подяку.

– Дивлячись на зростаючу експансію УПЦ МП в Україні, чи поділяєте Ви думку про те, що то є не лише релігія, а й геополітика? Чи є продовженням тієї геополітики візит Патріарха РПЦ Кирила в Україну?

– Знаю точно, що це у першу чергу геополітика. Зверніть увагу на те, що на 18-му році незалежности між Росією та Україною досі остаточно не визначено кордонів! Домовленостей з цього питання неможливо досягнути через позицію російської сторони. До речі, так само й з Білоруссю. Це означає лише одне – Росія прагне повернути собі Україну та Білорусь. Церква у цьому прагненні відіграє далеко не останню роль, якщо не головну. Як приклад, наведу висловлювання Патріарха Кирила: "Я не считаю себя на Украине иностранцем"; "Россия, Украина, Беларусь – ето Святая Русь"; "Кіев – южная столица русского православія". Як вам таке? Тож доводиться з прикрістю констатувати, що Кирило є лише однією зі складових загального російського плану щодо повернення, як вони вважають, свого, втраченого. Отже, він дещо лукавить, коли каже, що його візит – лише пастирський.

– Що ми маємо заявити Патріарху Кирилу під час його перебування в Україні? Чи буде порушуватися питання про зняття анафеми з Гетьмана Івана Мазепи?

– Ми маємо заявити про наше тверде українське бажання об'єднатися у єдину помісну Українську Православну Церкву. І ми від цього не відступимося. Хочу зробити порівняння з набуттям українцями політичної незалежности. Покоління українців прагнули власної держави. В 1991 році держава відбулась. Так само має бути з унезалежненням духовним. Дорогу здолає лише той, хто йде. Тож, як кажуть, в добру путь! Щодо анафеми – питання порушуватися не буде. Це абсолютно не потрібно. Ця анафема не має ніякого значення. І чим менше будемо її згадувати, тим краще. Поясню чому. Україна знає Івана Мазепу як великого політичного діяча, який мріяв про незалежну Україну. І лише заради цього він пішов на союз зі шведами. Після цього російська церква оголосила йому анафему. Але ж анафема може бути оголошена лише за відступ від віровчення або порушення церковних канонів. Ми прекрасно знаємо, що гетьман Мазепа був гідним християнином, який побудував безліч церков та допомагав у написанні церковних універсалів. Тобто те, що вчинила російська церква, є така собі політична анафема. Нехай це залишиться на їхній совісті.

Президент Віктор Ющенко та Патріарх Філарет

– Наступне запитання ставлю за дорученням парафіян церкви Святого Миколи Чудотворця, що в Києві на Татарці була освячена Вами. Ось вже більше півроку УПЦ МП рейдерськими методами прагне захопити церкву. Скажіть, як зберегти церкву та протистояти церковним рейдерам?

– Запитання досить болюче. Будівництво церкви розпочалось ще за мера Омельченка для УПЦ КП та за кошти територіальної громади Шевченківського району. Тоді я освятив місце під церкву, яка входила до складу меморіального комплексу жертвам Чорнобильської трагедії. Церква мала б належати територіальній громаді району. Зазначу, що на той час в УПЦ МП в Києві вже була церква в пам'ять Чорнобиля. Вона розташована на лівому березі. Коли пан Омельченко пішов, фінансування припинилось. Церква стояла недобудована декілька років. Біля церкви побудовано невелику капличку, в якій проводяться богослужіння. Аж ось, не повідомивши нашу конфесію та парафіян церкви, Шевченківська райдержадміністрація приймає рішення та укладає угоду з російським фондом святої Єлизавети Романової на добудову церкви. Основною умовою добудови, звісно, є передача церкви у користування УПЦ МП. Цікаво, що брат голови того фонду вже є настоятелем однієї церкви УПЦ МП, яка також стоїть недобудованою на території Жовтневої лікарні в Києві. Саме він тепер прагне стати новим настоятелем нашої церкви. У мене виникає декілька запитань. Перше: чому фонд не вклав кошти у добудову церкви на території лікарні? Друге: чому Шевченківська райдержадміністрація не запропонувала нам добудувати церкву? Кошти в нас є. Вирішення цього питання є у компетенції тієї ж таки Шевченківської райдержадміністрації, яка повинна денонсувати угоду з російським фондом.

– Будь ласка, декілька слів про УПЦ КП. Скільки нараховується парафій та парафіян усього в Україні та в Києві зокрема? Чи планується будівництво нових церков УПЦ КП в Києві та Україні?

– На сьогодні УПЦ КП має в Україні 30 єпархій та ще 5 закордонних. Тобто 35 єпархій, до складу яких входять 4500 парафій. Усього парафіян нашої конфесії – близько 14,5 мільйонів чоловік. Для порівняння наведу дані щодо УПЦ МП. Це близько 9000 парафій та 9,5 мільйонів парафіян. В Києві, згідно з соціологічним опитуванням, 52% опитаних православних віднесли себе до парафіян нашої конфесії, та лише 8% – до УПЦ МП. При цьому УПЦ МП відчуває себе впевнено тому, що має підтримку всіх проросійських політичних партій – від блакитного до червоного забарвлень. Щодо другого запитання. Так, плануємо. Лише в Києві на лівому березі 7 церков. По Україні також справа йде. І не лише на заході та в центрі, а й на південному сході також. Особливо хочу відзначити нещодавно збудовані церкви в Батурині та Конотопі. Підсумовуючи, скажу – УПЦ КП сьогодні міцно стоїть на ногах.

– І останнє запитання. Скажіть, як сьогодні пояснити українцям, особливо молоді, що є в житті тимчасове, а що є вічне, та спонукати їх робити вибір лише на користь останнього?

– До української молоді я звертаюсь з наступними словами: Ви можете робити все, що хочете, але пам'ятайте, що згодом прийдуть старість, хвороби, смерть. Після смерті не буде небуття. Бо є земне життя, а є вічне. Сенс вашого земного життя – яке буде вічне – благодать чи страждання. Саме від кожного з вас залежатиме, будете ви з Богом чи сатаною. Бог сказав: "Я створив вогонь і воду, життя і смерть. На те, чого хочеш, – поклади руку".

Дякую Святійшому Патріарху за надане інтерв'ю. Бажаю йому міцного здоров'я та наснаги на подальші звершення в ім'я українського православ'я та України.

Отримавши відповіді на поставлені запитання та заряд позитивної енергії від Святійшого Патріарха, починаю твердо вірити в те, що незабаром розбіжності в українському православ'ї будуть подолані, а незалежна Україна отримає єдину канонічну помісну Українську Православну Церкву. Закликаю шановних читачів та всіх православних українців не стояти осторонь, а приєднуватись до цього незворотного історичного процесу.

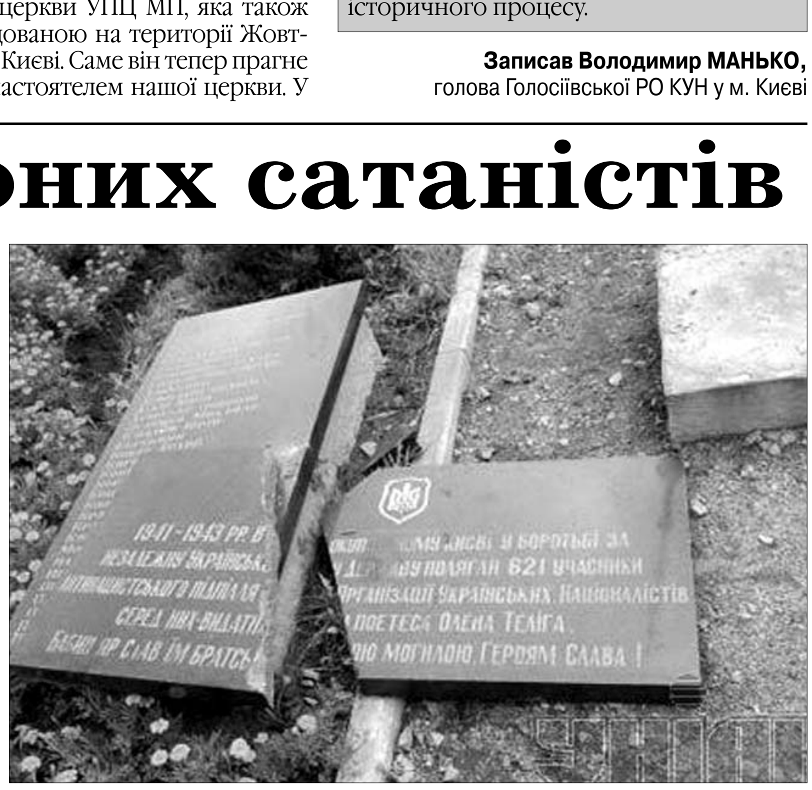
Записав Володимир МАНЬКО,
голова Голосіївської РО КУН у м. Києві

Акт вандалізму червоних сатаністів

У ніч з 14 на 15 липня в Меморіальному комплексі "Бабин Яр" невідомі понівечили пам'ятний знак жертвам антинацистського підпілля Організації Українських Націоналістів.

Вандали розбили мармурову дошку і повалили дерев'яний хрест.

Єпископ Євстратій: "Не втрачайте глузду..."

Чому люди йдуть до альтернативних церков і сект, чого їм не вистачає в традиційних релігіях, – із цим запитанням редакція журналу "Тиждень" звернулася до єпископа Євстратія, кандидата богослов'я, голови інформаційно-видавничого управління Київської патріархії.

Єпископ Євстратій

– Завжди були, є і будуть ті, хто чекає простих відповідей на складні запитання. Багато людей цінує свободу, та зовсім небагато тих, котрі разом із цією свободою готові нести відповідальність. І тому є і завжди, як відомо з історії, були люди, готові обміняти свою свободу на певну стабільність, на те, щоб хтось приймав рішення за них. Саме він, мудріший і розумніший, пояснить, як жити, що робити та як, скажімо, досягти Царства Небесного за три дні. Це і є сутність усіх об'єднань, названих культами, сектами чи тоталітарними організаціями. Незалежно від того, якого ті походження, західного, східного чи синкретичного, вони, забираючи у людей свободу, в обмін дають прості відповіді на складні життєві запитання (хто такий Бог, в чому сенс життя тощо). Як колись було в радянські часи – ти не думай, за тебе партія думає. Значною мірою аудиторія таких провідників і проповідників – це люди з глибокими соціальними конфліктами, життєвими проблемами, непорозуміннями в родині. Більшість із них – молодь, бо саме їй притаманний максималістський підхід до життя. Біле або чорне, правда чи неправда, тому такі часті намагання відкинути всі попередні авторитети і віднайти щось тільки своє. На цьому й грають: кажуть, традиційні релігії неправдиві, застарілі, а ми – істинна релігія, нове просвітлення, нове одкровення, знання тощо.

– Чи не здається вам, що сектантство поширюється, бо православна церква не йде в ногу з життям і усувається від вирішення багатьох соціальних проблем, таких, як сирітство, алкоголізм, наркоманія та інші? Тоді як нетрадиційні церкви активно працюють із "неблагополучними" людьми.

– Навіть статистично ці організації не можуть утворювати конкуренції традиційним конфесіям. У жодному суспільстві вони не виходили за межі трьох, максимум п'яти відсотків усього населення. Чому? Тому що за своєю сутністю ці угруповання радикальні та заперечують широкий загал суспільства, спосіб його життя, релігії й можуть існувати тільки на цьому запереченні. Якщо вони перетягнуть до себе, скажімо, більшу кількість віруючих, то самі перетворяться на традиційну конфесію й утратять свій потенціал, яким живляться. Вимога ж бути радикальними залишає для них зовсім невелику нішу. Тому наш стан не турбує: православна церква в Україні існувала тисячу років й існуватиме далі. Коли радянська атеїстична система не змогла її зламати, а сама ж зламалася, то ці новоявлені аферисти теж цього не зможуть зробити. Непокоїть не те, що вони заберуть від нас паству, а доля людей, котрі внаслідок своєї релігійної необізнаності і відсутності знань не зможуть критично підійти до початкового етапу вербування в радикальну релігійну організацію.

І ось що важливо: з боку таких організацій починають звучати звинувачення на адресу традиційних конфесій, що вони беруть гроші за щось тощо. Та вибачте, ці культи обдирають своїх послідовників, як липку. Є організації, які ставлять обов'язкову вимогу внесення пожертв.

Наприклад, дуже популярна ідея десятини – це коли ви зобов'язані десяту частину всіх своїх доходів, прибутків ще до оподаткування державою віддавати церкві. У неохаризматичних організаціях, таких як "Посольство Боже" Сандея Аделаджі та подібних, проповідь десятини – один із найважливіших елементів служіння, повторюється практично на кожному зібранні. Зрозуміло, церква не може існувати без матеріальної підтримки, та це добра воля людини – хоче подати, то подасть скільки може. Тож моя порада: коли перед людиною виникає запитання, яку віру вибрати, куди податися, не втрачайте глузду. Видатний французький вчений Блез Паскаль казав: "Заходячи в храм, ми знімаємо капелюх, але не голову".

Спілкувалася
Марія СТАРОЖИЦЬКА.
Ж-л "Тиждень" №45(54),
7-13.11. 2008 р.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

"Воїни-інтернаціоналісти" покидають Афганістан

Молімося за прозріння наше

Степан СЕМЕНЮК

В офіційному виданні Української Православної Церкви Московського патріархату в Україні "Церковна Православна Газета" № 4 за місяць лютий 2009 знаходимо цікаву статтю, присвячену 20-й річниці від дня виведення радянських військ з Афганістану під промовистим титулом "БЛАЖЕННІ МИРОТВОРЦІ". Святкування відбулися у всіх єпархіях УПЦ МП в Україні за участю представників державної адміністрації і найвищих чільників держави.

Очевидно, що обов'язком і повиною християнина є молитися за всіх нас, грішних (бо нема ані одного справедливого), а зокрема за тих, які були послані владою і загинули на війні. Це також обов'язок Церкви. У тій не нашій війні загинуло 15 тисяч солдатів і офіцерів, в тому числі немало українців. Окупанти розстріляли сотні тисяч жителів Афганістану. Є за кого і за що молитися, і то не тільки раз на двадцять років, а щоденно просити Бога прощення, і щоб не допустив до повторення імперіалістичної інтервенції Москви в чужій державі. А вона одначе повторилася нещодавно у Грузії.

Читаючи інформацію про відзначення в Україні 20-ї річниці виведення російських совєтських військ з Афганістану, треба пригадати авторам Церковної православної газети РПЦ/УПЦ, що до Афганістану були вислані рішенням уряду СРСР не "блаженні миротворці", а "огранічений контінгент" російської совєтської армії, завданням якого було завоювання Афганістану і прокладення дороги до Індії. Ті "миротворці" замордували прем'єра Афганістану і розв'язали війну з афганським народом, який не хотів погоджуватися з нашестям чужих. Війна, розв'язана тим "ограничєним контінґентом" "миротворців" російських совєтських інвазійних військ, триває досі.

Здавалось б, що на сторінках церковної газети повинна викладатись правда. Автори статей називають солдатів інвазійного "огранічєного котінґента" воїнами-інтернаціоналістами. На жадання якої інтернаціональної організації той загін радянських військ був посланий в Афганістан? Може, на вимогу ООН? Які ще військові відділи інших держав брали участь у тій інвазії, окрім московських? Те, що в тих військах були солдати різних національностей СРСР, в тому числі й українці, не робить їх інтернаціоналістами, бо вони були солдатами тільки однієї армії – совєтської. Була то війна СРСР/Росії проти афганського народу і його держави, тому Росія мусила програти ту війну і вивести свої війська з Афганістану. І за це треба дякувати Богові!

На окрему увагу заслуговує "Слово блаженнійшого митрополита Володимира з нагоди 20-річчя виведення радянських військ з Афганістану", з яким він звернувся до "воїнів-інтернаціоналістів".

Нагадуючи, що день виведення радянських військ з Афганістану 15 лютого припадає на день Стрітення Господнього, митрополит вітає їх із визначною подією Євангельської історії і щиро дякує за "ратний подвиг і вірне служіння Батьківщині". Не треба пояснювати, який "ратний подвиг" і якій "батьківщині віддано служили" радянські солдати в Афганістані. Виходить, що для митр. Владіміра та "батьківщина" – СРСР досі існує, бо нижче він пояснює:

"Несправедливим є твердження про те, що подвиг інтернаціоналістів забутий суспільством, а самі воїни-афганці є військовослужбовцями неіснуючої держави". І далі: "Господь під час Своєї Нагорної проповіді сказав: "Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть". Подвиг воїнів-інтернаціоналістів, безперечно, є миротворчим і назавжди увійшов у історію".

Боже прости, але порівнювати "подвиг" афганців зі словами Господа з Нагорної проповіді є лицемірством, бо вони там якраз розв'язали криваву війну, а не мир чинили. Ну-бо, якщо чинили мир, то чому мусили вийти з Афганістану на жадання і вимогу афганців і світової спільноти народів? Чому Святослав Речинський у тій же газеті на 6 с. називає афганців "не дуже дружнім населенням"?

Речинський розповідає, як відправляли "інтернаціоналістів і миротворців" совєтської армії до Афганістану: "запхнули тебе в автобус, поголили, одягли в мішкувату форму, потім хтось тебе "купив" і довго віз потягом. Потім у такий самий спосіб запхнули у транспортний літак. Запхнули вночі в Ташкенті, а випустили вночі під сліпуче, курне сонце Кабула". А говорили, що "везуть у НДР, в Європу (...) і лише в потязі ти дізнаєшся, що столиця тієї НДР, де ти служитимеш попервах, називається Ашхабат. А прощалися з Афганістаном: "Наджибулу вішали на підйомному крані. Щоб підкреслити, що йому нема місця на афганській землі, а його тілу – нема місця в ній. Так Афганістан прощався з нами. Так прощалися з Афганістаном. Можливо, не зовсім порядно попрощалися. Але історія – аморальна пані. (...) Генерал Громов виведе з Афганістану останні війська в нову й незнану країну. В цій країні вже почався Карабах, а попереду будуть Осетія, Абхазія, Чечня. Для ветеранів ще знайдеться справа в імперії, що розпалася. (...) Ще одна імперія розпалася. Але її попіл...", не доказуючи до кінця закінчує свою статтю ветеран-афганець, журналіст Речинський.

Власне, той поімперський попіл, що його розсіває митр. Владімір, прикликуючи Святе Євангеліє, запорошує неправдою людям очі й розум. Молімся за прозріння наше.

Молімся і дякуймо Богові, що дозволив хоч частині інвазійних радянських військ вийти живими з Афганістану. Молімося, щоб наших солдатів вже ніколи ніхто не висилав "не за Україну, а за її ката кров проливати". Амінь!

Київ–Варшава

НЕЗВАНИЙ ГІСТЬ

Олег МЕДВЕДЄВ

Минулого тижня в Києв-Печерській Лаврі відбулося засідання Синоду УПЦ Московського Патріархату. Судячи з інформації сайту "Українське православ'я", розповсюдженої також на офіційному порталі УПЦ КП, ухвалені там рішення навряд чи сподобаються Москві й показують, що ідея автокефалії потроху підточує мури УПЦ Московського Патріархату.

Дулю Москві показала УПЦ МП перед візитом Кирила до Києва

У Москві вже не довіряють Митрополиту Володимиру так безмежно як колись. Новообраний Патріарх Кирило кілька місяців тому вирішив на противагу Предстоятелю УПЦ МП вивищити донецького митрополита Іларіона, одного із солістів жорсткої промосковської партії в УПЦ МП. Іларіона ввели до складу Синоду РПЦ, хоча з 1992 року, коли УПЦ розділилася на дві гілки, київську та підмосковську, в Синоді був представлений лише Митрополит Володимир.

Так от УПЦ МП красномовним жестом висловила своє ставлення до загравання Кирила з Іларіоном. Синод УПЦ МП звільнив Іларіона "від опікування будівництвом Воскресенського кафедрального собору УПЦ МП в Києві". Натомість "стройку века" має очолити митрополит Черкаський Софроній – єдиний в УПЦ МП митрополит, який відверто виступає за автокефалію Української Православної Церкви та її незалежність від Москви.

"Ми – вільна держава, отже повинні мати вільну Церкву. Я сподіваюся, що так і станеться, це – справа власне часу", – заявив владика Софроній днями. В інтерв'ю сайту "Релігія в Україні" Софроній підтвердив незмінність своєї підтримки автокефалії УПЦ, про яку він публічно заявив у відомій відозві до єпископату УПЦ у 2005 р. "Моя позиція за час, що минув з 2005 року, не змінилася. Єдине, що змінилося в порівнянні з тим періодом, – престол Предстоятеля РПЦ посів митрополит Калінінградський Кирил. А всі ми пам'ятаємо народну мудрість про нову мітлу, що по-новому мете".

"Українське православ'я", коментуючи рішення Синоду УПЦ МП, дає кілька пояснень. "З одного боку митрополит Софроній відомий тим, що, будучи ще священиком, збудував собор у м. Борисполь, а нині без особливої сторонньої допомоги збудував кафедральний собор своєї єпархії у Черкасах. В той же час кафедральний собор митрополита Іларіона у Донецьку фактично будувала місцева влада. Другий мотив рішення – очевидна бездіяльність митрополита Іларіона у питанні будівництва. Третій можливий мотив – певна демонстрація того, що милість Москви (цьогорічне призначення Іларіона тимчасовим членом Синоду РПЦ) не викликає прихильності Києва (адже митрополит Софроній відомий своїми публічними виступами на користь автокефалії УПЦ МП). І останній можливий привід до рішення – те, що митрополит Софроній, перебуваючи у Черкасах (а це близько 200 км. від Києва) територіально значно ближчий до будівництва, яке він покликаний курирувати, ніж митрополит Іларіон у Донецьку".

Синод УПЦ прийняв іще одне важливе кадрове рішення, яке привертає увагу – звільнення єпископа Євлогія (Гутченка) від керівництва Синодальною богословсько-канонічною комісією УПЦ МП і призначення на цю посаду ректора лаврської Духовної академії архієпископа Антонія (Паканича). Останнім часом єпископ Євлогій був замішаний у низці гучних скандалів. Саме в Сумській області з його призначенням раптом посилилося міжконфесійне протистояння – так само, як воно посилилося з появою Євлогія у Кременчуці. Останнім проявом протистояння на Сумщині став підпал храму Київського Патріархату в м. Шостка, який здійснили двоє парафіян церкви Московського Патріархату – очевидно під впливом шаленої пропаганди ненависті до Київського Патріархату.

Інший скандал, до якого був дотичний єпископ Євлогій – жваве обговорення питання про можливість офіційного "зняття анафеми" Московським Патріархатом з гетьмана Івана Мазепи. У відповідь на критичні зауваження щодо законності накладання анафеми, які прозвучали в інтерв'ю керівника Відділу зовнішніх церковних зв'язків УПЦ МП архімандрита Кирила (Говоруна), команда "блістательних адесітав" розпочала в інтернет-ЗМІ особисту травлю о. Кирила і всіх, хто став на захист його позиції. До хору проклиначів Мазепи підключився і єпископ Євлогій, який свою позицію представив під титулом "голови синодальної богословсько-канонічної комісії". Очевидно, що цей демарш, як і виступи інших "блістательних адесітав", а саме священика Новікова і його патрона митрополита Одеського Агафангела, не був погоджений з митрополитом Володимиром. Вже понад місяць розходилася інформація про те, що указом митрополита Володимира Євлогій відсторонений від керівництва комісією – саме після скандалу навколо "анафеми" Мазепі. І ось тепер Синод офіційно підтвердив це рішення, яке дає підстави сподіватися на хоч якийсь розвиток діалогу між УПЦ МП і Київським Патріархатом, бо за керівництва Євлогія такий діалог, через агресивність голови, був зовсім неможливим.

"Але найцікавішим рішенням Синоду стало його "Звернення" з приводу візиту в Україну Московського Патріарха Кирила. За всієї своєї дипломатичної витриманості це звернення ясно дає зрозуміти, що візит Кирила в Україну – не просто візит патріарха до своєї пастви. Бо при уважному прочитанні тексту звернення відразу кидаються в очі три важливих моменти, – пише "Українське православ'я". Перший – що Кирил ніде не називається "Предстоятелем", а тільки Московським Патріархом, так само, як немає прямого ототожнення УПЦ з Московським Патріархатом. На відміну від Кирила митрополит Володимир – єдиний, хто у зверненні названий Предстоятелем. Другий – що у зверненні ясно вказано на історичну першість Київської митрополичої кафедри у порівнянні з Московським престолом. І третій – що текст звернення складений таким чином, що ім'я і титул Кирила без спотворення змісту з легкістю можна замінити на ім'я і титул будь-якого Предстоятеля Церкви – від патріарха Варфоломія Константинопольського до архієпископа Христофора Чехо-Словацького.

Усі ці моменти у сукупності ясно дають зрозуміти, що у Києві хочуть, аби патріарх Кирил розумів особливість статусу УПЦ МП, поважав її права самоуправління і не робив спроби їх урізати (про можливість чого на засіданні Синоду РПЦ в Києві ходять вперті чутки) ".

"Час від часу у окремих митрополитів УПЦ МП, які плекають надії в майбутньому посісти Київський престол, виникає прагнення демонстрацією показної лояльності Москві добитися від патріарха Кирила статусу "спадкоємця". Але їм не слід забувати, що Київський престол УПЦ МП – не вакантний. Рішення Синоду для них – доволі чіткий сигнал. Як говорять серед католиків, "хто їде на конклав папою, повертається додому кардиналом", – резюмує священик Костянтин Холодов.

Мої джерела в УПЦ МП свідчать, що поява самої статті відбулася не без благословення...

* * *

Нарешті, наведу ще один пасаж з інтерв'ю Митрополита Софронія. Митрополит констатує відсутність єдності серед ієрархів УПЦ МП у ставленні до автокефалії та умовно поділяє їх за цією ознакою на три групи. "Поки що такої єдності немає. Що ми можемо спостерігати? Одні нібито не проти автокефалії, однак не наважуються зголоситися. Інші хочуть зберегти "статус кво". Їм цілком комфортно в тій ситуації, що є зараз. Тому вони заперечують необхідність зміни статусу УПЦ. Звичайно, є гарячі голови, що хочуть цілковитої самостійності вже негайно – просто зараз. Я бачу цю ситуацію, як класичну модель: Лебідь, Щука, Рак, впряжені в одне дишло. Що з того може вийти, пояснювати не треба".

На закиди щодо передчасності автокефалії митрополит Софроній зазначає: "Уже 18 років поспіль ми чуємо: "ще рано". А тоді настане час, коли виявиться пізно".

"Українська правда"

Охоронці Лєніна погрожують спалити офіс КУН

У ніч з 23 на 24 липня невідомі спалили прапор Конгресу Українських Націоналістів. Про це повідомив голова Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк.

За його словами, подібний вчинок скоїли так звані охоронці пам'ятника Лєніну на Бессарабці. "Вони неодноразово заходили у двір Конгресу з комуністичною символікою, розглядаючи будинок та погрожуючи спалити офіс", – наголошує Шепетюк.

Шепетюк також зазначив, що вже звернувся до правоохоронних органів з вимогою розслідувати даний акт наруги над стягом національно-визвольної боротьби. "В будинку навпроти ведеться цілодобове будівництво, і не бачити хто вчинив підпал будівельники не могли, тому міліції потрібно лише опитати свідків", – радить міліції Юрій Шепетюк.

Однак у ефективне розслідування голова КМО КУН не надто вірить. "Міліція вже показала свій професіоналізм, розслідуючи сатанинський вчинок у Бабиному Яру, де було зруйновано хрест на могилі загиблим активістам антинацистської боротьби. Тоді про злочин правоохоронці дізналися вже із повідомлень ЗМІ", – підсумував націоналіст.

КУН оголосив збір коштів

Конгрес Українських Націоналістів розпочав збір коштів на захист учасників акції (Миколи Кохановського, Богдана Франта, Андрія Тарасенка, Івана Срібного, Олександра Задорожнього) з демонтажу пам'ятника Леніну в Києві на Бессарабці, яким правоохоронні органи інкримінують кримінальну справу. Всі бажаючі можуть перерахувати кошти на вказані реквізити:

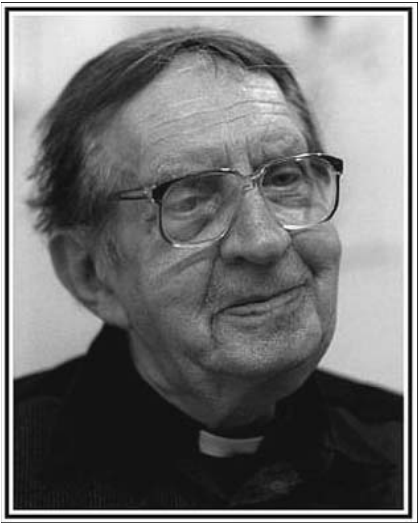
МФО: 322012
ОКПО: 09322018
Транзитний рахунок: 29242010260011
КМФ АКБ "Укрсоцбанк" № 26255700033957

НОВІ ВИДАННЯ

"СВЯТИЙ УСМІХНЕНИЙ"

Поезії отця Яна Твардовського побачили світ українською

Іван АНДРУСЯК

Іноді – дуже-дуже рідко й дуже-дуже небагатьом, направду особливим поетам – приходять вірші, які можна назвати абсолютно геніальними. Вірші, які немов виправдовують саме існування поезії у світі. Вірші, без яких цьому світові було би вкрай незатишно... Так свого часу Тарасові Шевченку – в тюремній камері! – прийшов вірш "Садок вишневий коло хати", де в трьох простих і щемких строфах уловлено українську душу так, як не вловлено ніде й ніким... І так само свого часу отцеві Яну Твардовському, поетові й настоятелеві одного з католицьких храмів Варшави, прийшов ось такий абсолютно геніальний текст:

Святий Боже, святий кріпкий, святий усміхнений –
що сотворив папугу, вужа і смугасту зебру –
покликав до життя вивірку і гіпопотама –
вусами хруща лоскочеш богословів –

сьогодні, коли мені так сумно, і порожньо, й темно –
усміхнися до мене

Нещодавно в київській книгарні "Є" відбулася презентація першого "дорослого" (бо торік було ще й "дитяче") українського видання віршів Яна Твардовського – збірки "Ще одна молитва", яка побачила світ у видавництві "Грані-Т" у перекладах Дзвінки Матіяш. Дзвінці пощастило спілкуватися з отцем Яном, коли він був ще живий, і його дивовижну доброту, людяність і щирість, "розлиту" в його поезіях, перекладачка органічно і з великою любов'ю передала українською.

Любов до людей і вражаюча доброта отця Яна дуже виразно позначилися на самій атмосфері презентації, яка проходила з настроєм "світлого суму". Шеф-редактор видавництва Діана Клочко розповіла про те, як з'явилася ідея створення цього унікального видання (у збірці за хронологічним принципом зібрані вірші й прозові твори, починаючи з найперших поетичних спроб і завершуючи віршем, написаним у день смерти поета), і як долалися міждержавні кордони, щоб українські читачі могли насолодитися світлими поезіями польського священика. Інші ж учасники презентації зазвичай просто читали їхні улюблені поезії отця Яна – і не було потреби говорити що-небудь "поважне", бо найголовніше було зрозуміле вже з самих віршів...

Поезія Яна Твардовського в перекладах Дзвінки Матіяш сприймається як дуже близька українському читачеві – незважаючи навіть на те, що, сприйняття Бога в православній і католицькій традиціях дещо різне. Я ризикнув би сказати, що ця різниця приблизно така, як в українській мові між словами Батько і Тато: перше слово дуже шанобливе, тоді як друге радше інтимне. Отаким інтимним сприйняттям і позначені вірші отця Яна, який розмовляє в них із Богом не як із Кимось віддаленим, Кого дуже шануєш, але Хто живе далеко на Небі, – а як із Найближчим Другом, як із Найдорожчим, Хто є скрізь у світі, але й у тобі теж...

Ясна річ, це глибоко духовна поезія. І мені здається, що з'ява цієї книжки саме нині мусила би дуже добре прислужитися власне сучасній українській літературі, хоча занадто останнім часом перейнята мирським і суєтним. Ніша ж духовна для нашого читача практично незаповнена – тож, читаючи отця Яна, мусили б наші поети добряче над цим задуматися...

БОЛИТЬ

Хіба ревуть воли як ясла повні?

Наталка УЛИНЕЦЬ,

Так, у них повні!!! А вони все ревуть. Чим більше в яслах, тим голосніше. А що їм залишається, ясла все одно наповнять.

Ти любиш волів, бо ти їх вибрав, ростиш, годуєш, вкладаєш усю працю. Усі сінокоси до їхніх голів, ротів....

Ми – носій влади, народ. Чому ж таке важке усвідомлення дійсности, цим закарбованим серцем народу? Де воно, усвідомлення реальности слів основного Закону України?

Мовчимо, коли, ревучи, хтось користується низьким рівнем свідомости. А вона політична, економічна, та частіше – національна.

В 40-х не мовчали, а вміли повстати. Навіть розуміючи, що жорстоко відповідатимуть.

Бачимо, як намагалися притягнути до кримінальної відповідальности внуків чи правнуків тих, хто був розстріляний, закатований у тюрмах та концтаборах за прояв зневаги до символу тоталітарної епохи, злочинця під псевдонімом Ленін. У той час інші – вже сивочолі "освободітелі" під його пам'ятник на "дежурку" ходять. Так хочуть зберегти ті залишки карельського кварциту.

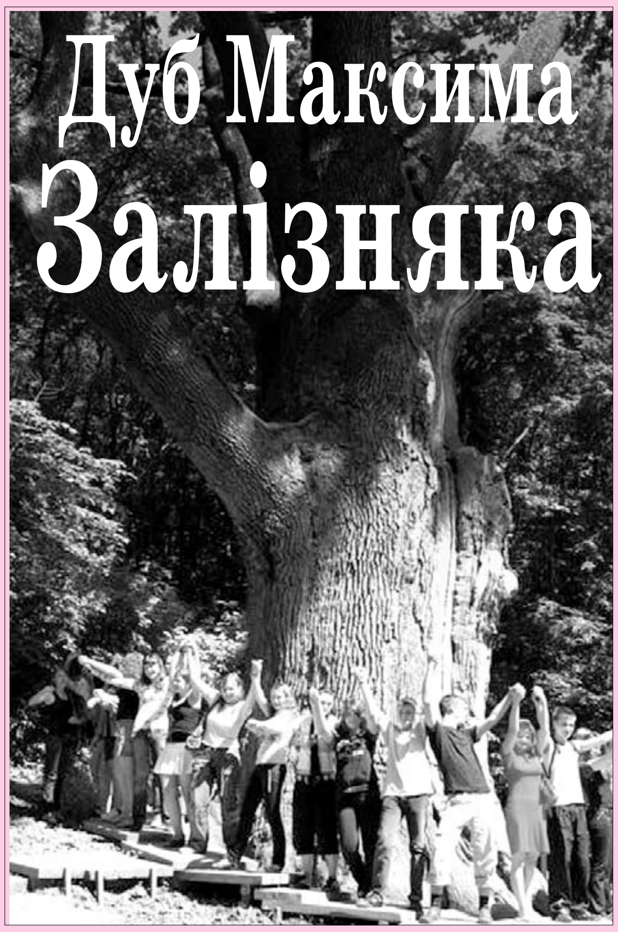
Роман Панаса Мирного "Хіба ревуть воли, як ясла повні?" мав ще й інший авторський заголовок – "Пропаща сила". Саме до нас, народу – носія влади намагаються підтасувати другу назву. На етапі "намагання" так і залишаться. Ми так просто не дамось, чуєте!? Це ж довели не тільки в 40-х.

І насамкінець поділюся висловом одного із філософів:

"Тогочасне суспільство – це світ догори ногами, де ні на що не здатні правлять здібними, розпутно вчать чеснотам чесних, а злочинці судять невинних...". Саме так буває, друзі, якщо дозволити комусь за нас думати .

СКАРБНИЦЯ

Дуб Максима Залізняка

є живим символом стійкости й нескорености нашого народу

Найвідоміший та найстаріший дуб України, який росте на Черкащині, в Національному заповіднику "Чигирин" біля села Буда Чигиринського району, вважається одним із природних чудес України, входить до десятка найстаріших дерев Європи.

Релікт колишніх деревостоїв Холодноярських лісів має 24 м заввишки і 9 м в обхваті. Фахівці кажуть, що йому 1100 років! Важко уявити, скільки поколінь пережило це дерево, свідком скількох історичних явищ і подій воно стало. Голоси багатьох видатних українців чув цей величний страж лісу. Він пам'ятає походи давньоруських князів і навали монголо-татарських орд, під його розкішною кроною збиралися на борню з ворогами полки гетьманів Богдана Хмельницького і Петра Дорошенка. Тут збирав свої ватаги Северин Наливайко і Павло Бут-Павлюк. Біля нього складали клятву гайдамаки Максима Залізняка, у тіні його розлогої крони шепіт листя величного "стража віків" слухав Тарас Шевченко, на боротьбу за вільну Україну під ним збирали відчайдух отамани Холодноярської республіки. З багатьох назв, якими мешканці навколишніх сіл величали велета-дідугана, за ним закріпилася одна – дуб Максима Залізняка.

Про тисячолітній дуб-красень ходять легенди, у різні роки його оспівували письменники, художники змальовували у живописних полотнах. Тарас Шевченко, вражений холодноярськими дубами, яких було тоді більше сотні, написав картину "Дуб на хуторі Буда". Місцеві жителі стверджують, що українська народна пісня "Ой, чого ти, дубе, на яр похилився?" написана саме про дуб Максима Залізняка.

Вражає стійкість дуба до катаклізмів. Його стовбур шість разів пронизувала блискавка, та велетень щоразу відроджувався. Як з'ясувалося, дуб Залізняка продовжує рости. За останній рік величний страж віків підріс на один метр, а його стовбур потовщав на 10 сантиметрів. Більше того, тисячолітній холодноярський релікт народив "правнучка". Біля стовбура дуба-велета туристи випадково помітили шестисантиметрового дубочка. Це, за словами спеціалістів, унікальне явище, оскільки в такому віці дерева повністю припиняють плодоносити.

Давно визнано позитивний вплив цього дерева, як і те, що він має потужну енергетику.

Тож при нагоді їдьмо на побачення з історичною реліквією нашого народу. Нехай могутня сила дуба Залізняка надає нам наснаги до життя, стане зразком стійкости й життєлюбства.

За матеріалами ЗМІ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9